

Rohde så tale om en FN-forankring? Det hænger ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Til alle parter vil jeg sige, at der jo ikke har været nogen afstemning. Hvis vi går ind i hele den diskussion, som fru Sandy Brinck forsøger at løfte her – må jeg ikke svare færdigt, eller vil fru Sandy Brinck måske hellere formulere sine spørgsmål inden? – om, at resolution 1441 blev vedtaget i enstemmighed. Det er rigtigt, men herefter meddelte Frankrig, og det kan fru Sandy Brinck måske bekræfte, at man ville stemme imod og nedlægge veto, uanset hvad der kom. Det var det, Frankrig meddelte.

Hvad er det så for en situation, man kaster FN og Sikkerhedsrådet ud i? Efter mine bedste begreber er det en fuldstændig umulig situation, for hvis der ikke er nogen, der fastholder viljen, så løber alle hver til sit, alle løber i hver sin retning, presset på Saddam Hussein forsvinder. Hvad sker der så? Saddam Hussein kan sidde i mange, mange, mange år endnu. Han kan genopruste, udgøre en endnu større trussel mod verdensfreden, end han gjorde i 1998, end han gør nu, og på den måde være med til at destabilisere hele regionen dernede og udgøre den trussel for verdenssamfundet, som vi alle sammen bør frygte.

Det er jo kernen i det. Det er den ting, vi står over for. Det er det trusselsbillede, vi står over for. Det er en Saddam Hussein, som er klar til at bruge våben, og som ikke vil samarbejde. Det er jo det, Hans Blix siger. Der er ikke nogen »immediate cooperation«. Det er der ikke.

Den seneste rapport fra Hans Blix siger ganske klart, at Saddam Hussein ikke samarbejder fuldt ud og øjeblikkeligt, sådan som der står i FN's resolutioner, at han skal gøre. Og hvis man ikke er villig til at sætte handling bag ordene, er det kun Saddam Hussein, der vinder på det. Det synes jeg man skulle tænke lidt over.

Kl. 10.30

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Der er flere folketingsmedlemmer – og jeg vil bede hr. Jens Rohde om at høre efter – der har bedt hr. Jens Rohde om at forholde sig til svarene på spørgsmål 178 og 179. Hvis konsekvensen af regeringens egen argumentation er, at rent folkeretligt er det, USA og Danmark gør, lovligt, er man også nødt til at sige, at det er i orden,

hvis Iran eller et andet land anvender samme argumentation og derfor kan foretage en afvæbning.

Det kan godt være, de har andre, dybereliggende begrundelser, men vi ved da ikke, om de, der i dag indgår i aktionen, også har en dybereliggende begrundelse. Vil hr. Jens Rohde ikke godt bekræfte det? Og vil hr. Jens Rohde ikke også bekræfte, at regeringen og Venstre på alle punkter har afvist at indhente ethvert andet forsøg på en folkeretlig vurdering end den, der foreligger fra Udenrigsministeriet, herunder fremsende, hvad man gør i andre lande? Disse vurderinger synes man er uvedkommende, har man sagt fra regeringens side.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Det er rigtigt, at vi er uenige i den beslutning, regeringen har truffet, men det bør vel ikke afholde hr. Jens Rohde fra at svare på de spørgsmål, han bliver stillet, og derfor vil jeg gerne spørge endnu en gang:

Statsministeren har i slutningen af januar udtalt en meget klar definition af, hvad en forankring i FN er. Det er drøftelser og beslutninger i Sikkerhedsrådet, og det er, at de fem permanente medlemmer af Rådet først skal være enige. Hvorfor vil hr. Jens Rohde ikke vedstå, at det ikke er den definition, Venstres ordfører lægger for dagen i dag? Man har skiftet standpunkt, man har skiftet holdning undervejs, og det, man først mente var en FN-forankring, mener man nu ikke længere er nødvendigt.

Jeg synes, det er nødvendigt for Venstres ordfører at forklare os, hvorfor Venstre og regeringen har skiftet synspunkt, og hvorfor det nu ikke længere er nødvendigt med beslutninger i Sikkerhedsrådet, før man har en FN-forankring. Det er jo relevant, også i mulige kommende situationer i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Hele regeringens konklusion bygger på ét bestemt punkt, nemlig en politisk vurdering af, hvorvidt våbeninspektørernes arbejde var udsigtsløst.

Regeringen skriver i svaret på spørgsmål nr. 177, at regeringen ikke har anledning til at betvivle, at der har været en overvejelse i Rådet, og at der er konstateret et sammenbrud i Rådets overvejelser, fordi våbeninspektørernes arbejde må anses for udsigtsløst. Det er jo en underlig